

Foliáš z Fornostu

Toulky

Poutník I

*Byl večer, už zavřela se vrátka
a jakýs poutník zpíval písničku.
Ta slova zdála se být sladká,
ale mužíček smutněl trošičku.*

*Kousek dál v prachu cesty kráčí
on, malý muž o dubové holi.
Lem šatu po jemném písku vláčí
a nohy, celé tělo bolí.*

*Další krok, leč stát by chtělo stáří,
upadne a zas se vleče dál.
A nad hlavou už zase hvězdy září,
on zase vstává a zase chvíli stál.*

*Pak podívá se na prošlapané boty,
naprázdno polkne a zase sklopí hlavu.
To štěstí i poutníkovy noty
vytratí se jak zlodějíček v davu.*

Snová řeka

Přesel den v noc a jemné šero
spadalo ze stromů na chladnou zem.
Vítr list odvál dál nad jezero,
nesl ho na křídlech až k bílé Lúně,
potom jej upustil a list už jen
padal dál branám vstříc do temné tůně.

Hlas stromů ševelil s ozvěnou šedých skal,
ta zpívá o dálkách písničku loudavou.
Pod nimi poklidně znavený mužík spal,
za víčky leží mu předešlé věky.
A v tom snu po vodě starosti uplavou,
na chvíli zatratí se do snové řeky.

Ta řeka pramen má z jiného světa,
dál teče krajinou, toulavá, zpěněná.
Vede nás po cestách babího léta,
za sebou nenechá nic víc než sen.
V proudech svých utopí nejtěžší břemena,
na břeh je vyplaví, když přijde den.

S prvními kapkami studené rosy
se muži o víčka rozláme voda.
Sedne si do trávy poutníček bosý,
nejistě zamrká a sen mu odplouvá.
Do tváří červených ho vítr bodá,
děravé boty pomalu obouvá.

Zas půjde celý den, než večer šero
popadá ze stromů a zchladí zem,
než zase další list zbloudí až nad jezero,
ozvěna přivane loudavou písničku,
prach cesty zašpiní i pláští lem,
až zase obloha dá sbohem sluníčku.

Pak hlavu do mechu konečně složí
a nechá řeku zas připlout až za víčka.
Ať teče do všech stran a do všech moří,
na vlnkách houpavých přinese sen.
Cesta však dlouhá je a noc zas kratičká,
snad chvíli potrvá, než přijde den.

Lodička

Je čas jít a nám se nechce,
už vítr plachty svál.
Hodiny tikaj lehce,
vteřinky běží dál.
Voda už dřevo smývá,
svist loutny z dáli hrál
a delfín sladce zpívá
a ptáci skřehotaj.

Míří teď k horám v dáli,
proud naší loďku hnál.
Paprsky slunce hrály,
vítr déšť nepřivál.
A racci se nám smáli,
ledňáček posmíval,
že jsme prý nepoznali
tu krásu mořských bran.

Loď naše mizí v dáli
a na ní mužík stál.
Ten mužík světaznalý
tu lodičku nám vzal.
My lana přerhali
a on teď utíkal.
My jsme ji zaprodali,
když karty s námi hrál

Padala sedma samá
a on chtěl hráti dál.
Naproti naší lodi
on v sázku prsten dal.
Prsten, ne leďajaký,
ten diamanty plál.
Ten prsten, nejspíš zlatý,
ale on neprohrál.

A tak si loďku naší
i prsten zlatý vzal
a my jsme byli v kaši
a všechny svalil žal.
A on zas, že ten, kdo kráčí
a po svých klopýtal,
že nám (to až k pláči)
vše co měl v sázku dal.
Té loďky že nám stačí,
ať pěšky jdeme dál.

Tak jsme tu, páni malí,
už vítr plachty svál.
Už mizí stín nám v dáli,
teď vítr zafoukal.
Zas loutny struny hrály,
jó písňě mužík znal.
I my si zazpívali
i nás teď vítr hnál.

Až tam k lesíku v dáli,
až tam co oheň plál,
až tam co hory stály
a tam co leží Kraj,
tam co jsme karty hráli
běžíme po svých dál.

Cesta a návrat

Bystrá říčka tiše plyne
v kraji, kde já vyrůstal.
Klikatí se jako jiné,
nedaleko s horou splyne
a dál šumí do všech stran.

Vzpomínám si, jak jsme byli
mladí, šťastní, plní síly,
když toho dne v bíledni
svůj domov jsme opustili,
"sbohem" řekli poslední.

Pak jsme vyšli podél řeky
mezi dlouhé tiché skřeky.
Strachu už jsme měli dost.
Když už jsme se vrátit chtěli,
stál před námi Temný hvozd.

Ohromeni vešli jsme dál.
Přiznávám, já trochu se bál.
Všude kolem ticho bylo
a ve chvíli nečekané
něco ho však prolomilo.

Kráčel lehce, kráčel tiše,
šustit listí nešlo slyšet,
do svých pastí lákal nás.
S lesklých vláken spřádal sítě,
z nitek tenčích nežli vlas.

Hladový a plný zloby
vycenil své ostré zuby,
opatrně, velmi tiše
vylézal a kradl se k nám
ze své černočerné skrýše.

Statečně jsme bojovali,
pavouku jsme vzdorovali.
On však všechny bratry svoje
z blízkých koutů temného hvozdů
zavolal do toho boje.

I když nám docházeli síly,
bili jsme se hodnou chvílí.
No jak z téhle šlamastyky
měli jsme se dostat zdraví?
Lešem zněly naše vzlyky.

A najednou setmělo se,
burácení ozvalo se.
všechny smysly náhle zbystrí
a pavouci rozprchli se
všichni zas tam, odkud přišli.

'To jde bouřka' mysleli jsme,
ale klidní nebyli jsme,
neschopní jediného slova
a v tom lese znenadání
ozvala se rána znova.

Teď jsme rychle utéct chtěli,
kam, jsme ale nevěděli.
Na všechny z nás padl splýn.
Když jsme se tak rozhlíželi,
bylo nás o čtyři míň.

Všechny nás hned zarmoutilo
to, co se nám přihodilo,
ale po té velké ztrátě
přišly další, tolik jako
máme dírek na kabátě.

Šli jsme dál tím smutným lesem,
drali jsme se hustým vřesem
už nevěda kudy jít.
Nepřátelé stále v patách
a neměli jsme sil se bít.

Tak jsme přešli hory, skalky,
ušli jsme už velké dálky
a kráčeli dnem i nocí.
Tu cestu nám zastoupili
tvorečkové převysocí.

Zkoumavě k nám přihlíželi,
všechny si nás prohlíželi.
a když zeptat jsme se chtěli,
co jsou vlastně všichni zač,
oni nás hned umlčeli.

Spoutali nás všechny k sobě,
zavázali ruce obě.
A ti muži vedli nás
tam, co Rohan stále vzkvétá,
tam, do města Edoras.

Mezi řečí slyšeli jsme
to, co už však tušili jsme:
že ti páni v plné zbroji
za hradbami Edorasu
hostinu nám nevystrojí.

Když zavedli nás ke své bráně,
jako po hromové ráně
všude kolem prázdno bylo,
jen v okénku malého domku
se slabé světlo rozsvítilo.

Přišel mužík otrhaný,
stářím značně ošlehaný,
pozvedl k nám malou svíci
a pak polohlasem zvolal:
"Můj ty světe, trpaslíci!"

Muži tehdá zpozorněli,
když tu zprávu uslyšeli.
Pak si dali čtyři k pěti
a nakonec pochopili,
že opravdu nejsme skřeti.

Pak se pilo, hodovalo,
na oheň se přikládalo
a my jsme všem povídali,
pročdo města rohanského
tak nešťastně jsme zavítali.

A když ráno svitlo slunce,
hodokvast už byl u konce,
my se dále vydat chtěli.
Z Edorasu odešli jsme,
kam, jsme opět nevěděli.

Takto jsme se trmáceli,
stále jinam přicházeli,
je to dobrých deset let.
Obešli jsme spolu po svých
celé kraje, celý svět.

Mnoho let již uplynulo,
mnoho z nás už zahynulo,
zbylo nás jen pouhých pět.
Avšak v cestě pokračujem,
už nás čeká jen ta zpět.

Vede horami a lesy,
klikatí se v pláních kdesi.
Další malé nám ji kříží,
ale my už zpátky chceme,
jen po ní naše kroky míří.

Jsme už blízko od domova,
v dáli tiše šumí voda.
To Bystrá říčka teče směle
kam pět postav zase kráčí,
až do hory Osamělé.

Poutník II.

*Do ticha šuměl les a hučela voda,
v dálce už dozněla kopyta koní.
Měsíc zas vylézal a cestu schoval.
A s ní i mužička jdoucího po ní.*

*Z černavé oblohy se mlha snášela
a na zem padaly dešťové kapky.
Postava shrbená tím krajem kráčela.
Kráčela dopředu, ani krok zpátky.*

*Tma barvu ukradla zimnímu plášti
a voda smáčela cizincův šat.
Klobouk si potrhal o lesní chraští
a jeho útroby svazoval hlad.*

*Tělo ho bolelo při chůzi kulhavé,
prošel už mnoho cest, tisíce polí.
A krůčky pomalé zdály se váhavé,
na pomoc do země bodával holí.*

*Cesta se stáčela do hvozdu temného,
možná chtěl zastavit a nejít tam.
Hůl se dál bořila do písku jemného,
šel opět do lesů, šel zase sám.*